

който приличаше прѣди три години да се е осъдилъ самъ на вѣчно робство, да е самоубилъ съ свои ти си рѣцѣ всяка надежда за свободенъ животъ, чака само едно слово, за да стане като единъ човѣкъ !

Недѣлковъ.

Повече гледамъ и повече очудваніе то ми расте. Села та са се прѣобърнали на живи арсенали. Всяка заповѣдъ на комитети ти се изпълнява като заповѣдъ отъ небето. Всякой се готви. Жени ти късатъ нанизити си за припаси и орѣжия. Старци ти живѣятъ само за да видатъ да се рѣзвѣе прѣпорецъ тъ на свобода та. Азъ бѣхъ отъ ония, които до скоро клатеха глава. Горко на оногова, който може опште да храни съмнѣние ! . . . Врагъ тъ е сто пѣти по-силенъ отъ насъ. Ний се лишаваме отъ всичко. Единъ народъ е свободенъ, който е готовъ да мре за свобода та. Той има всичко за да я добие като има рѣшителность та да се бори и да мре . . . *(Като съглежда Митанова)*. Нъ кого гледамъ ? Митановъ.

Марковъ.

Митановъ ! . . . Обзалагамъ се, че не ни е съзрѣлъ.

Недѣлковъ.

Колко се е промѣнилъ отъ нѣколко врѣме ! Все умисленъ и навѣсенъ . . . Отъ всякиго страни, никъдѣ се не явява. Една гатанка, която напраздно би си прѣскалъ човѣкъ глава та да я разгадае.

Марковъ.

Той е блѣденъ и умисленъ, като да е натоваренъ съ искупление то на всички ти грѣхове на пѣкъль тъ. Зашто това ? Какви грижовни мисли, какви тежки грижи могатъ да беспокоятъ умъ тъ му ? Подирь нѣколко деня ни чака смъртъ. Който чака смъртъ та и нѣма засмѣно лице, само чърни мисли могатъ да бръчкатъ чело то му . . . Нека ти се исповѣдвамъ. Недѣлковъ. Това промѣнение у митанова никакъ не ме грѣе. Дано да бѣде излъганъ, нъ повече го гледамъ и повече растатъ подозрѣнія та ми . . .